

Fotograaf Ron Hendriks:

‘De kracht van de cover zat hem in de interactie tussen de verpleegkundige M&G en de cliënt’

Hij maakte in tien jaar tijd alle covers van dit tijdschrift. Eerst voor *Tijdschrift LVW* en daarna voor *Tijdschrift M&G*. Hoog tijd om fotograaf Ron Hendriks in dit laatste nummer eens uit de schaduw te halen. Hendriks: ‘Het leuke was dat ik door heel Nederland ging. Van Zeeland, tot Zuid-Limburg, van gehucht tot stad en van verpleegkundige openbare gezondheidszorg, tot wijk- en jeugdverpleegkundige. De sport was elke keer weer een unieke foto te schieten zodat geen enkele cover op elkaar leek. Ik geloof dat we daar goed in zijn geslaagd.’

Tekst: Marieke Rijsbergen

Na een tijdje praten komen de verhalen. ‘Een keer kwam ik een huiskamer binnen waar het blauw stond van de rook. Op een grote leren bank zaten een cliënt en een wijkverpleegkundige te praten. Met een rolmopshondje tussen hen in. Zo’n hond ook in beeld is dan echt een cadeautje.’ Of de keer dat het hij een infectieverpleegkundige moest fotograferen. ‘Ze zei me dat ze een mooie plek had uitgezocht en nam me mee naar de kelder. En heel bedompte ruimte zonder licht. Ik zag meteen dat daar geen cover geschoten kon worden. Ieder zijn vak. Op zulke momenten moet je snel schakelen en creatief zijn. Dus zijn we door het gebouw gelopen en hebben daar een sfeervolle plek uitgekozen. Alhoewel dat best lastig is in GGD-gebouwen. Het is dan een uitdaging om van niets iets te maken en toch kleur in het beeld te krijgen.’

Oogcontrole

Ook heeft hij heel wat baby’s, peuters en kleuters op de foto gezet, altijd samen met een jeugdverpleegkundige. ‘Bij jonge kinderen weet je dat de spanningsboog heel kort is en dat er altijd het risico is dat ze gaan huilen. Bij deze foto’s stelde ik daarom van te voren de lampen goed in zodat alles perfect gereed was als de jeugdverpleegkundige en het kind voor

mijn camera kwamen. We hebben baby’s en peuters op de foto gezet waar de jeugdverpleegkundige onder andere het hoofdje mat, een vaccinatie gaf, de beentjes spreidde en oogcontrole deed.’

‘Voor vooral de wat oudere cliënten doorbrak het hun dag’

Van te voren sprak Hendriks met de eindredactie wat er op de cover moest. ‘Het was dus niet vrijblijvend. En dat was denk ik ook de kracht van de covers die we hebben geschoten. Er stond altijd wel een handeling op van een verpleegkundige, samen met een cliënt. De interactie tussen die twee moest te zien zijn. Dus van wondverpleging, iemand met een tracheacanule, een cliënt in een rolstoel in het park, een wijkverpleegkundige die een cliënt steunkousen aantrekt, een TBC-verpleegkundige samen met een cliënt thuis, een verpleegkundige reizigersadvisering in de wachtkamer met een mooie poster van de wereld achter haar, een infectieverpleegkundige in een coronateststraat, het werd allemaal van tevoren bedacht.’

Wat hem bij zal blijven is dat heel wat verpleegkundigen van tevoren vrij huiverig waren omdat de redactie ook een cliënt in beeld wilde. 'Dat zouden de cliënten niet willen, privacy en moeilijk, moeilijk. Maar wat bleek? De cliënten vonden het vaak heel leuk, en voor vooral de wat oudere cliënten doorbrak het hun dag. Er gebeurde weer eens wat, om het maar zo te zegen. Op die momenten werden de mooiste covers geschoten met de verpleegkundige en de cliënt en vonden ze het uiteindelijk beiden een eer om op de cover te staan. Dan was mijn missie voor die keer weer geslaagd.'

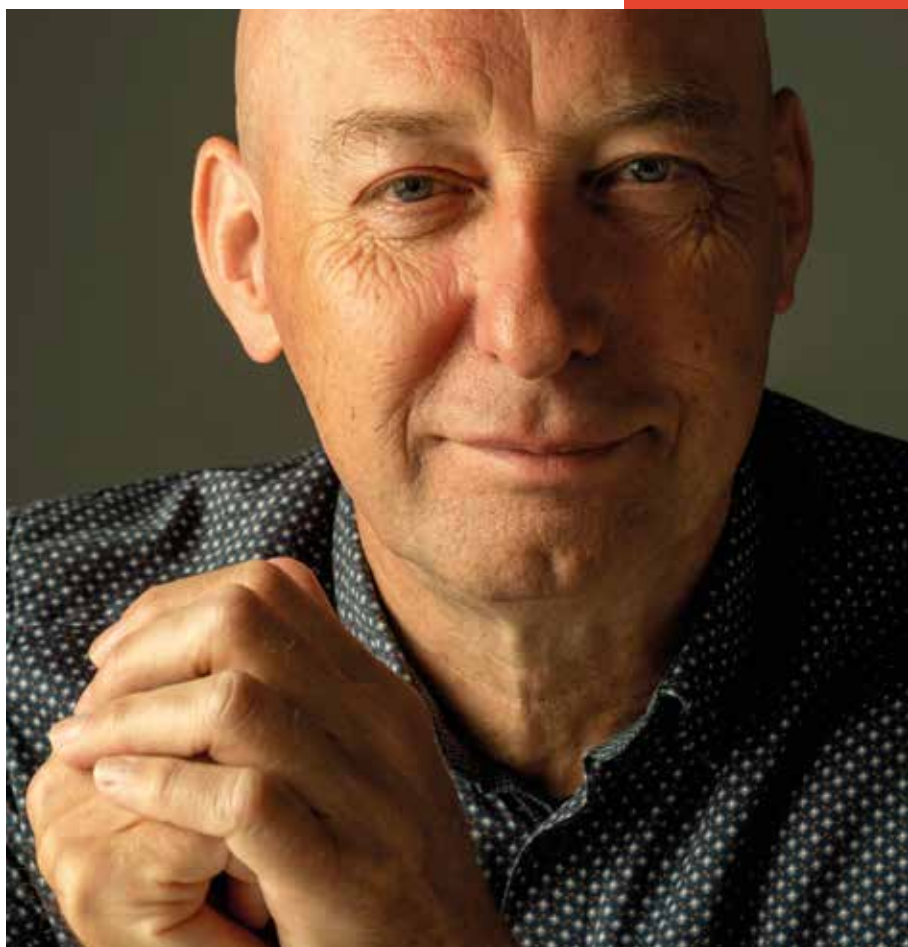
'Elke foto werd van tevoren bedacht'

Geleerd heeft hij er ook van. 'Ik wist echt niet dat er zoveel soorten verpleegkundigen in de wijk actief waren. Toen ik tien jaar geleden begon, wist ik alleen van de wijk- en de jeugdverpleegkundigen. Ik had nog nooit van TBC-verpleegkundigen, verpleegkundigen reizigersadvisering, dementieverpleegkundigen en infectieverpleegkundigen gehoord en wat ze dan precies deden. Dat vond ik heel interessant. Want dat doe je ook als fotograaf, je inleven in degenen die je voor je camera hebt.'

Oma Janny

De cover tijdens de eerste coronagolf, vond hij minder fijn om te schieten. 'Mijn zoon heeft de spierziekte Duchenne en ik was enorm bang om hem te besmetten. Maar er moest ook brood op de plank. Gelukkig was het hoogzomer. We hebben toen alle ramen tegen elkaar opgezet en ik ben telkens voor maximaal vijf minuten binnen geweest. Het was een bovenhuis middenin de Jordaan in Amsterdam vol met snuisterijen, donkere schilderijen met een huilend zigeunerinnetjes en een staartklok die vroeger ook bij mijn oma thuis hing. Prachtig om in beeld te brengen. Daaronder zat een bruin café. Het is uiteindelijk goed gegaan en is niemand besmet geraakt, maar spannend was het wel.'

Als het om oma's gaat, hij heeft zijn bonusmoeder en de oma van zijn kinderen ook eens gebruikt als cliënt op een cover. 'Oma Janny, toen dik 90 jaar oud, vond het geweldig om mee te maken. Samen met een dementieverpleegkundige zat ze pontificaal in haar huiskamer aan de eettafel met een hoogpolig Perzisch tafelkleed erop. Met daarachter haar wandmeubel met houten zeilboten,

de Winkler Prins encyclopedieën en kristallen beeldjes. Een prachtig thuisbeeld dat natuurlijk goed past bij de lezer van dit tijdschrift: de verpleegkundigen werkzaam in de wijk.'

Glooiend landschap

Een van zijn favoriete covers is geschoten in Zuid-Limburg. 'Daar zie je het glooiende, groene landschap van die provincie waar een wijkverpleegkundige met haar autootje voor staat. Weer eens iets heel anders.' Dat het tijdschrift verdwijnt vindt hij jammer. 'Maar ik zie het ook als het einde van een tijdperk. Een papieren tijdschrift is bijna een unicum vandaag de dag. Jammer, want ik vind namelijk nog steeds dat een papieren tijdschrift veel lekkerder leest dan een digitaal tijdschrift. Komt dat door mijn leeftijd? Ik weet het niet, maar zonde blijft het.' 📧

Meer info: www.rondhendriks.nl

Marieke
Rijsbergen is
hoofdredacteur
van Tijdschrift
M&G en
freelance
journalist